

LEGENDA
NOULUI ORAȘIU BUCUREȘTII-NOUI

Discursul D-lui Profesor
Nicolae Basilescu la Marea
Intrunire din Bucureștii-Noui
din 3 Februarie 1935

Programul meu edilitar pentru
comuna Grivița-Bucureștii-Noui

1935

LEGENDA

NOULUI ORAȘIU BUCUREȘTII-NOUI

Discursul
D-lui Profesor Nicolae Basilescu
la Marea întrunire din Bucureștii-Noui
din 3 Februarie 1935

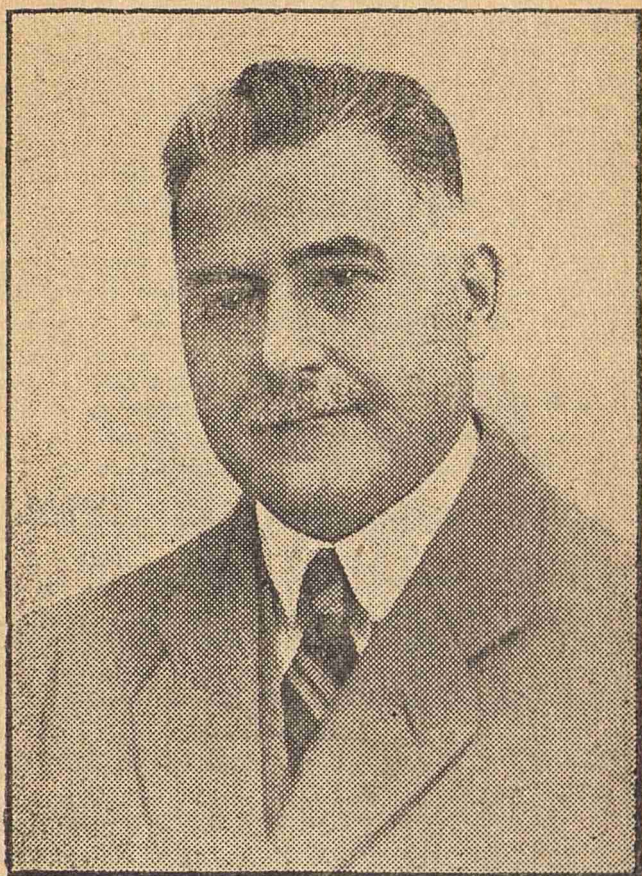
Programul meu edilitar
pentru comuna
Grivița-Bucureștii-Noui

BUCUREȘTI

Tipografia «Carmen Sylva», Strada Câmpineanu No. 18

1935

NICOLAE BASILESCU

Profesor

**La Facultatea de Drept din București
Șeful P. N. L. din Bucureștii-Noui**

Avertisment

În ziua de 27 Ianuarie a. c. popa Gheorghe Bărbulescu, bombardat de Al. Matak Președinte al comisiei interimare din Bucureștii-Noui, a convocat o întrunire publică la Bucureștii-Noui.

La această întrunire au sosit: Al. Matak, Vasile Dumitrescu-Militari, Constantin Anghelache, fost primar de tristă memorie în Bucureștii-Noui etc. însoțiți de mai multe camioane, încărcate cu bătaușii din comuna Militari și cu măturătorii Primăriei de Verde, — precum și cu fel de fel de strânsură a mahalalelor din București, care nu au nici în clin nici în mână cu Bucureștii-Noui.

Din Bucureștii-Noui nu au participat de cât 20—30 de bătauși, întreținuți de popa Bărbulescu cu banii Primăriei noastre — și care formează — zi și noapte, — garda lui de corp, — pentru că-i este frică popei să nu fie sfâșiat de furia populației, revoltată de faptele lui.

De alt-fel cititorul lesne se va convinge de valoarea acestei întruniri, când va cunoaște numele și borborosirile acestor mercenari.

Publicul imparțial va înțelege ușor cuvintele pe care eu le-am rostit la marea întrunire ce noi, cetățenii, fără sguardă, și fără jug, am ținut în ziua de 3 Februarie a. c. în localul Clubului Organizației noastre național-liberale, din Bucureștii-Noui.

Opinia publică, acum bine informată, va putea să judece cu imparțialitate

Verdictul ei va fi recompensa noastră, — el va fi îmbărbătarea noastră de a persevera în lupta de emancipare, nu numai a comunei noastre, dar a tuturilor comunelor suburbane din Municipiul București—care lăncezesc, care înăbușe sub dictatura Primarului Central — și mai ales a coalițiilor lui — a Primarilor de Sectoare.

Aceștia sugrumă ori ce progres, — ori ce năzuință de reformă, de prosperitate în aceste centruri noi, care au nevoie de libertate și de acțiune.

În loc de sprijin și ajutor, aceste comune suburbane nu găsesc la Primăria centrală și la Primăriile Sectoarelor ei de cât ură, pizmă și reutate.

În fruntea lor, ei trimit pleava cluburilor lor — batjocorând, călcând în picioare cele mai legitime ale lor năzuințe.

Dar atât merge tivga la apă: momentul spargerei ei a sosit, — o vom sparge cu pumnul nostru de fer.

Suntem hotărâți să scuturăm jugul apăsător al Primăriei Centrale și ale Primăriilor de Sectoare — să fim autonomi: 'l vom scutura — și vom fi autonomi: liberi și independenți, — stăpâni pe capul și pe soarta noastră.

N. Basilescu

Iubiți Concetățeni,

CUVÂNT ÎNAINTE

Lupta este deschisă, — dușmanii stau în fața noastră. Vă declar cu sinceritate că sunt încântat, — sunt foarte mulțumit — că ei au desfășurat drapelul lor — și ne-au provocat.

Aceasta dovedește că prețul este de mare valoare, că Bucureștii-Nouii sunt o pradă bogată—care merită mobilizarea atâtor trupe, din Verde, din Puțul lui Crăciun, din Militari, etc.,— aduse cu camioanele Primăriei de Verde și cu autobuse plătite de Primăria noastră.

Ași fi fost, din contră, desolat—cum am fost 30 de ani—să mă văd singur— în mijlocul unui câmp pustiu — fără amici—și fără inamici.

Prefer lupta, tăcerii,—prefer zângănitul armelor, sunetului clopotelor cimitirului.

La luptă dar!

În fruntea acestor batalioane — însetate de rachiu și de țuică — stă călare, pe butoiul cu otravă, popa Gh. Bărbulescu,—cu barba ca de țap,—cu ochii injectați de sânge, și de rachiu, ca o fiară sălbatică — și cu pumnii încheștați, gata a se năpusti asupra noastră: învățăturile sfintei Evanghelii, el le-a lăsat în cărciumile și în tavernele unde el face orgiile lui cu tovarășii lui.

Acece este curios este că timp de 7 ani—nu mai puțin — atât cât am tolerat acest diavol în biserica mea, — eu eram, pentru el, un om cinstit, un om bun, — un mare și adevărat binefăcător al comunei mele: vă aduceți cu toții aminte osanalele ce acest popă ipocrit 'mi aducea din chiar sfântul altar al frumoasei mele biserici, în care el pe furis s'a strecurat.

Astăzi, el varsă foc și pară, în contra mea,

Din gura din care eșeau eri laudele lui scârboase, azi debordă balele lui veninoase.

Am disprețuit eri josnicile lui temeneli, — precum disprețuesc azi insultele lui: ele nu mă ating, nu mă pot atinge,—eu stau prea sus,— față de el.

El nu este cel dântăi,—și nici desigur nu va fi cel din

urmă,—care să se încumete să se lupte cu mine: eu, însă, cu ochii țintă pe idealul meu, pe binele obștesc, al comunei mele—cu ajutorul lui Dumnezeu, în care eu cred cu siuceritate iar au ca acest popă fățarnic, am călcat și am zdrobit sub picioarele mele, unul după altul, capetele acestor ticăloși.

Legenda Bucureștilor-Noui

Ascultați, vă rog, povestea adevărată — Legenda mișcătoare a Bucureștilor-Noui,—pe care mulți dintre dvs. nu o cunosc, — nici măcar nu o bănuiesc.

Impins de dorul, de râvna mea de Profesor de Economie politică, la cea dintâi Universitate din țara noastră, de a zidi pe baze științifice,—pe ideea de cooperațiune,—o operă socială și economică durabilă—eternă—pe acest pământ,—am conceput, în anul 1898, ideea de a fonda un oraș model pe moșia ce cumpărasem, cu cinci ani mai înainte, de la marele Profesor, socrul meu, — Aristide Pascal, autorul Constituțiunei noastre din 1866.

Am ridicat—prin ingineri specialiști—planul moșiei mele și am parcelat-o în tarlale de câte 9000 m. p. din care puteam însă vinde și loturi mici, chiar de 300 m. p.

Am trasat strade drepte, și largi—de 12 m,—am destinat locuri de piețe, de cimitir, — loc de Biserică — etc.

Prețul de vânzare—uniform—l'am fixat la un leu m. p.

Publicul, încrezător în steaua mea și în onoarea mea, mi'a dat un concurs neașteptat: am vândut în cinci zile începând — dela *1 Februarie 1898* — un milion de metri pătrați a un leu m. p.

Criza teribilă, ce a supravănit în 1899-1902, a afectat desigur și îndrăsneța mea încercare: această criză a ucis atâtea întreprinderi similare—și a aruncat la pământ atâta lume: 50.000 de persoane au fugit din București, care a rămas pustiu,—peste 600 de case au fost vândute de Creditul Urban, într'un an, sub valoarea chiar, a împrumuturilor acordate de Credit, — falimentele, sinuciderile s'au ținut lânt

Mare parte dintre acei ce arvuniseră locuri de casă în moșia mea le'au abandonat,—în 20 de ani nu am încasat nici jumătate din valoarea locurilor arvunite:

Din actele de vânzare, încheiate cu cumpărătorii mei din prima zi și până azi, se vede lămurit la:

Art. 4 lit. a: «Terenurile pe care le-am rezervat pentru strade nu vor putea fi nici o dată afectate la altă destinație: ele sunt și rămân proprietatea mea și numai folosința lor va fi publică, în caz de desafectare ele reintră în proprietatea și posesiunea mea“.

De ce am făcut eu această clauză? Pentru a asigura eternitatea operei mele; m'am temut ca viitorii edil, — politiciani veroși ca cei de azi—pentru interese politice sau pentru bacșiș — ar putea desființa stradele a căror folosință eu am destinat-o pe veci publicului.

Tot pentru acelaș motiv am stipulat la :

Art. 4 lit. c.: «Terenurile rezervate de mine pentru piețe sunt și rămân în proprietatea și în posesiunea mea exclusivă»: popa Bărbulescu crede că poate desafecta aceste piețe pentru a face pe ele biserica—lui;—el se va isbi de pumnul meu fer.

Art. 4 lit. d.: «Terenul rezervat de mine pentru biserica și grădina ei este și rămâne proprietatea mea exclusivă».

Art 4 lit. e.: «Cât pentru terenul destinat pentru cimitir, — el va fi vândut de mine în loturi și cu produsul vânzării voi face o capelă la cimitir și alte îmbunătățiri» până azi au fost îngropați în acest cimitir numai proprietari din Bucureștii Noi.

În unele acte,—după cererea unor cumpărători—puține la număr—aceste clauze au fost suprimate,—ca neprivindu-i direct,—de unde urmează că toate terenurile de strade, piețe, etc., au fost, sunt și au rămas în proprietatea și în posesiunea mea exclusivă — de oare ce de ele nu s'a vorbit nimic în aceste acte: eu însă fidel promisiunii mele voi menține intactă destinațiunea dată de mine acestor terenuri, așa precum mai sus expres și formal am stipulat în cele mai multe din actele mele de vânzare: toate aceste măsuri de precauțiune eu le'am luat pentru a pune la adăpost de ticăloșia politicianilor—opera mea, — și cele ce se petrec azi dovedesc că prevederile mele au fost prudente și pe deplin justificate.

Acei cari reclamă azi «*Bunurile Comunale*» nu știu ce zic,—popa Bărbulescu mai puțin ca Anghelache și ca ceil-alți nu au citit actele de fundațiune ale orașului meu.

Din aceste acte nu se poate eși—ele sunt eterne—nimeni nu le poate schimba.

* * *

Deși nu mi-am luat nici o obligațiune și nici un angajament, precum se vede lămurit din actele de vânzare ale terenurilor, — care singure sunt legăturile juridice dintre mine —și locuitorii individuali din orașul meu, —și de și criza sufla cu urgie în toată țara românească, mai ales în București, eu totuși am pus piatra fundamentală, în luna Maiu 1898, —cu bine cuvântarea Marelui și Sfântului Mitropolit Iosif Gheorgian, — a unei splendide Biserici și cu ajutorul lui Dumnezeu—fără a cere și a primi de la nimeni un ban—

eu am și terminat-o în anul 1899 și am înconjurat-o, încă de atunci, cu un parc splendid de 20 000 m. p., — cu toate că nu a căzut o picătură de ploaie în curs de un an întreg, — 1898—1899.

Am readus, atunci chiar, în țară—după sfatul marei Regine Elisabeta—pe pictorul danez Exner, care pictase Curtea de Argeșu și Trei Erarohi, și i-am încredințat lui zugrăvirea Bisericii mele.

Tot atunci—în plină criză—eu am obținut după o luptă înverșunată, *concesiunea de a construi o linie ferată normală* pentru a lega noul viitor oraș cu Capitala—și cu rețeaua C. F. R.,—și am și construit-o.

Am exploatat această linie cu cai, — cu motor cu abur, cu motoare cu benzină, — după posibilități: nu am avut nici un profit, — din contra numai pagube: azi ea este un splendid tramvai electric—care-mi raportează una mie lei pe an, — simbol al dreptului meu original, plătit mie de S. T. B. căreia i-am cedat concesiunea mea.

Mișeii, cari azi râd, nu știu câtă muncă și câte sacrificii m'a costat râvna de a putea transporta pe puținii locuitori, care au avut curagiul să mă urmeze la Bucureștii-Noui.

Am construit *o mare fabrică de cărămidă*, — pentru a înlesni construirea de locuințe eftine, — dela care nu am avut nici un beneficiu, — timp de 30 ani.

Pentru a insufla viață noului orașiu, am ridicat *o mare fabrică de bere și de malț*—pe care Nemții au distrus-o până în fundamente, ridicând până la ultimul șurup.

Cu jertfe nesfârșite, am adus *fabrici diverse: fabrică de cazane, fabrica de vagoane «Vulcan», fabrică de uleiuri vegetale*, și tot grație mie—și *fabricile de țesătorie de pe moșia Dămăroaia*.

Am făcut tot ce am putut pentru ca opera mea să nu moară ca cele-l-alte, — să supraviețuiască marelui cataclism din 1898—1899 și crizei ce 'la urmat.

Pentru a da un gaj mai mult încrederii ce eu aveam în opera mea, — *eu m'am mutat în Bucureștii-Noui în 1902*—de și eram singur,—nimeni împrejurul meu.

Nu știu dacă *Legenda Meșterului Manole* este ori nu adevărată — aceea ce eu știu însă — și aceea ce marele public nu știe de sigur — este Legenda Bucureștilor-Noui: între mine și Bucureștii-Noui, Dumnezeu a înnodat o legătură indisolubilă, — pe viață și pe moarte: prima ființă înmormântată în Bucureștii-Noui — în Biserica mea — a fost soția mea — soția care m'a ajutat și m'a încurajat în grelele începuturi ale operei mele, — care m'a susținut cu curagiul și cu sufletul ei în momentele cele mai dificile, — și de al cărui loc de odihnă eu vecinic voi fi legat, — lângă

care voi odihni asemenea, când Dumnezeu va crede că misiunea mea aci pe pământ este terminată.

Iată misterul curagiului meu, credinței mele neștrămutate în viitorul operei mele, iată la ce izvor divin am sorbit eu puterile care m'au ajutat să înving toate dificultățile și să dobor rând pe rând pe toți dușmanii operei mele și ai mei.

Aduceți-vă aminte, de campania infamă, plină de calomnii ce ziarul *Adevărul* ani de zile a dus în potriiva mea: ea s'a terminat prin condamnarea la închisoare pentru calomnie a redactorului lui : *Alexandru Ionescu*

Aduceți-vă aminte de campania ce *avocatul Fotescu* a început în potriiva mea : *ea s'a terminat cu moartea lui în Balamuc.*

Aduceți-vă aminte de campania lui *Z. Dumitrescu și Bercovici* cu ajutorul *Adevărului*: ea s'a terminat prin fuga în America a lui Bercovici — și prin bancruta frauduloasă și închisoarea lui Z. Dumitrescu.

Dar aduceți-vă aminte de campania dusă în potriiva mea de *Popescu-Rikman*, — pe care 'l am ajutat să și facă o adevărată moșie în Bucureștii-Noui : 9000 m. p.: și el, ca și popa Bărbulescu, reclama „*Bunurile Comunei*“ : ea s'a terminat *cu moartea lui tot în Balamuc*, căci „*Dumnezeu pe acei ce voește săi pedepsească 'i înnebunește*“.

Toate aceste campanii și altele m'au lăsat rece — pentru că toți aceștia erau — ca și popa Bărbulescu niște ex-croci — sau nebuni, — ei s'au dus, — eu am rămas.

Dușmanii mei de azi

Popa Gheorghe Bărbulescu

Nu am să pun decât o singură întrebare tutulor acelor care ca Matak, popa Bărbulescu, și alți faimoși oratori ai lor, azi scot limbi de foc pe gură pentru Bucureștii-Noui și care nu au o palmă de pământ în Bucureștii-Noui: care este interesul lor în Bucureștii-Noui și care este interesul meu în această mare operă a mea — da, zic a mea — nu a lor — căci eu am făcut-o?

Matak — zic — nu are o palmă de pământ în Bucureștii-Noui, — deci personal el nu are nici un interes, — el este un politician veros — azi în partidul național-liberal, — mâine în cel țărănist — sau aiurea, el se anină pe creanga unde va găsi ceva de ros, — fără caracter și fără convingeri, el nu are cu Bucureștii-Noui nici un contact permanent, — nici un interes moral sau material nu-l leagă de orașul fondat de mine.

Cât pentru *popa Gh. Bărbulescu* acesta este un venetic, în Bucureștii-Noui, — isgonit de enoriașii lui din comuna Piteasca Pasărea — și aciuiat aici în Biserica mea, — fără știrea și învoirea mea: *casa în care se lăfăește azi nu este a lui — ci a D-vs.*, pe care el v'a silit să i'o construiți, cu banii D-vs., amenințându-vă cu blestemele lui, — de banii adunați el nu a dat socoteală nimănui, — *în lacrimile D-vs.*, *el face bae în fie care zi*, în splendida lui sală de bae care singură a costat 30.000 lei, pe când mulți din acei cărora el le'a smuls gologanul de la gură nu pot duce o pâine copiilor lor.

Măine isgonit și de D-vs, din Bucureștii-Noui și din casa Dv. — precum l-am isgonit eu — din sfânta Biserică, ce el pângărea cu ignobila lui faptură și cu cuvintele lui spurcate, — cu învoirea Înaltului Prea Sfântului Patriarch — el nu va mai avea nici o legătură cu Bucureștii Noui : la bariera orașului nostru, el și va scutura iminei — și va arunca asupra noastră anatema diavolului al cărui slujitor el este, — și a cărui mască a fost ruptă, — anatema însă care nu ne atinge — căci gura și sufletul lui sunt spurcate.

Eu, însă, am zidit în zidurile orașului meu, — în zidurile fiecărei din căsuțele clădite pe pământul meu, — o clipă, o zi din viața mea: — cu ochii ațintiți pe planul orașului meu, eu zi cu zi, am însemnat noua căsuță, noul venit care venea să mă asiste în opera mea.

Eu am azi încă peste un milion de metri patrafi în Bucureștii-Noui — un milion de metri patrafi — care așteaptă noi veniți, — căci cu cât vor veni mai mulți locuitori, cu atât opera mea se va consolida — va deveni mai nemuritoare — cu atât mai multe interese se vor lega și înnoada de propriul meu interes moral : și de prosperitatea operer mele.

Acel care nu vede această legătură este ori un șarlatan, — ori un inconștient, care nu știe să vadă evidența cea mai strigătoare, cea mai eloquentă, sau care cu sciință voește să vă însele.

Ruina operei mele, stagnarea chiar numai a operei mele este într'adevăr propria mea ruină, — tot acest imens avut al meu nu va mai valora nimic, — eu nu aș mai putea cu nimic contribui la propășirea acestei opere — de care repet, de o sută de ori — am legat — pe vecie — toată viața mea — și toată ambițiunea mea.

Prosperitatea operei mele este prosperitatea mea — și ruina operei mele este ruina mea : iată acea ce ori ce om de bună credință, va vedea, va recunoaște, și acea ce numai mișeii o vor tăgădui.

Interesul meu moral, — ambițiunea mea de Profesor de Economie Politică de a întemeia pe fundamente eterne o

operă socială și economică, — și chiar interesul meu material — valorificarea terenurilor mele — crearea de mijloace noi pentru a termina ceea ce am început — sunt strâns legate — zidite chiar în temeliiile orașului meu, sunt legate etern de interesul celui mai mic proprietar din Bucureștii-Noui.

Eu am jertfit 36 de ani din viața mea acestei opere și acest popă netrebnic venit aici, de eri numai, pentru a specula o populațiune cinstită — și naivă — pretinde că el are mai mare interes de opera mea decât eu părintele, zămisitorul ei: el este un șarlatan, — un excroc, care voește să vă amăgească.

Interesul meu moral — și chiar interesul meu material — coincid cu interesul tuturilor conlocuitorilor mei — tuturilor proprietarilor din Bucureștii-Noui: ori ce act de prosperitate în comuna noastră profită lor de sigur — dar profită și mie înmiit, — eu având de o mie de ori mai mare proprietate de cât ori care dintre ei.

Cum poate dar, — cum a pretins săracul de minte, inconștientul Al. Matak — a fi contrarietate de interese între mine și conlocuitorii mei?

Dar și interesul popei Bărbulescu și al cetei lui de a se ține morțiș, cu dinții și cu unghiile de Bucureștii-Noui, este tot atât de evident.

luați acestui popă Primăria din mână, cele 6.000.000 lei care formează bugetul acestei comune, luații din mână banii cu care el plătește pe bătașii lui, — luații din mână Abatorul ale cărui venituri se topecsc înainte de a intra în cassa comunei și atunci veți vedea cu ce se va mai lăfai acest păcătos de popă, cu ce el va mai plăti chefurile lui și ale tovarășilor lui, — din care cel mai eftin costă 5000-lei unul: toți cărciumarii din Băneasa îl cunosc?

Cu ce va mai plăti butoaiile de țuică — și praznicele ce el acordă tuturilor flămânzilor pe care el îi adună — nu din Bucureștii-Noui — căci aci toți 'l cunosc — dar din scursurile mahalalelor Bucureștilor, — aduși de el, de Matak, de Dumitrescu Militari cu camioanele Primăriei de Verde — și cu autobuzele rechiziționate cu sila?

Atunci satana va peri din ochii noștrii — ca întunerecul la strălucirea luminei divine.

Această minune o vom vede în curând: locul lui — el și 'la ales singur — este lângă a lui Anghelache — amândoi vor merge braț la braț, la celebra Mânăstire a Văcăreștilor.

Acolo el va ispăși păcatele lui, — Dumnezeu însă nu-l va erta — pentru că păcatul lui este de neertat: el seamănă între oameni ura și vrajba, în loc de pace și iubire: „iubiți-vă unii pe alții“ a zis Isus Christos — popă Bărbu-

Ilescu vă zice : „urâți-vă, dușmăniți-vă unii pe alții” — *ucidiți-vă unii pe alții*“.

Acesta este popa Bărbulescu, — fără mască, așa cum satana l'a făcut.

Ascultați acea ce zic, într'adevăr, țărani din Piteasca-Pasărea despre acest nou Belzebut :

Concetățenii noștri D. A. Petrescu, Paul Moravec, Ion Manoliu și Ilie M. Ion s'au dus ei înșiși la Piteasca-Pasărea pentru a culege antecedentele acestui popă blestemat, din însăși gura enoriașilor lui :

D-l Dumitru Georgescu, fost președintele consiliului parohial, a declarat :

„*Popa Bărbulescu a fugit din sat noaptea cu o camionetă, a jurat sfintele vestimente ale Bisericei, întreg inventarul și chiar ștampila spre a nu descoperi toate pungășiile săvârșite, care au ajuns la judecări care au durat 4—5 ani*“.

D-l Alecu Nicolae, fost membru al consiliului parohial, a declarat :

„Sunt victima judecăților rămase după urma popei Bărbulescu, care ne-a încurcat pe mai mulți locuitori, *asmuțindu-i pe unii contra altora*, cheltuind eu personal peste 15.000 lei și încă nu am scăpat de încurcătură și judecată“.

D-l Radu Ivan Anghel, locuitor în comună, a declarat :

„Popa Bărbulescu ca să cucerească și cătunul Cozieni unde mai este o Biserică, *s'a mutat la mine cu scop de a afâța pe oameni*, — iar eu văzând planurile popei, *'l am somat să plece din casa mea, căci alt fel 'l omoara oamenii*, fiindcă nu făcea slujbă nici la Piteasca, nici la Cozieni, stătea mai mult în concediu, împiedicându-ne astfel să ne aducem alt preot“.

D-l Vasile Ion, membru în consiliu parohial, a declarat :

„M'am trezit într'o zi cu popa Bărbulescu că'mi spune să semnez o petiție pretinzând că e pentru a cere bani dela București pentru *casa parohială* — (tot ca și la Bucureștii Noi — *casa parohială*), — iar eu am semnat'o, când colo, semnase contractul de închiriere a celor 12 pogoane teren proprietatea Bisericei pe care popa 'le închiriasse dascălului său Ion T. Grigore, care și acesta era destituit.

„*Acest dascăl fiind dat afară a fost înșelat de popa cu șase mii lei a 'l aduce înapoi*, — însă nefăcându-i nici o treabă“.

D-l Ghifă Marin a declarat :

Popa Bărbulescu asmuțise oamenii între ei atât de mult că s'au judecat ani de zile și chiar se mai judecă și acum“.

(Exact acea ce ei voeste să facă acum între locuitorii din Bucureștii-Noui și mine).

D-l Costică Dinu, băcan a declarat :

„Pe când era popa Bărbulescu la noi trăgea chefuri (ca și acum) la tatăl meu care era cârciumar, spunând singur popa că am făcut'o la toartă: de alt fel aceste lucruri se petreceau des cu toți tinerii din sat, jucând brăulețul, ca la ușa cortului“.

D-l Drăgan, declară :

„La cununia mea popa Bărbulescu a făcut un chef de s'a dus vestea,—nici nu am mai văzut așa ceva, de și sunt cârciumar de peste 30 de ani, însă știu că așa erau obiceiurile popei, ținându-se de chefuri și petreceri“.

Așa a făcut la Piteasca-Pasărea, — așa face aidoma, ba încă cu vârf și îndesat, la Bucureștii-Noui :

D-vs 'l cunoașteți; el s'a apucat aci de politică pentru că ea-i dă puțința să adune și să cheltuiască și mai mulți bani, de cât să se țină de sfânta lui misiune.

Fiind preot la Biserica mea, el a lăsat să moară oameni negrijiți și nespovediți, ba chiar să fie înmormântați ca câinii, fără sfintele rugăciuni ale reprezentantului lui Dumnezeu.

Dar, precum el a făcut cu sfânta lui misiune de preot, face și cu sfânta lui misiune de Primar al comunei noastre; el o fură, fără rușine, ziua în n'amieaza mare, ajutat de banda de hoți ce'l înconjoară, zi și noapte, care formează garda lui.

Nu am terminat însă cu el :

Locuitorii indignați de ticăloșia lui, de hoțiile lui au cerut o anchetă de la d. Ministru de Interne.

Acesta a trimis pe d-l Inspector general D. Tomescu.

Iată acea ce aceasta a constatat — între altele consemnate în raportul său :

Popa Bărbulescu a luat din casa comunală fără nici o formă pe simpla lui chitanță — lei 175.000.

Tot popa Bărbulescu a dat cumnatului lui Albota 20.000 lei ca să-i dea o consultație în potriua mea.

Tot popa Bărbulescu a plătit mii de lei la jurnale ca să mă înjure pe mine.

Tot popa Bărbulescu a cheltuit cu complicitatea lui Ciobănașiu și Constantinescu — ajutoarele lui — peste 800.000. — lei ca să mute malul de la abatoru pe străzile din București-Noui, — înecându-le în noroi.

Și multe, multe altele, care se vor vedea, când se va publica raportul d-lui Inspector general D. Tomescu.

Acum în urmă, — el a sleit cassa comunală, — el a fost nevoit să se împrumute de la Banca Alexandru Dumitru cu 60.000, — lei pentru a plăti lefurile numeroșilor funcționari și bățăuși — ce el a adunat împrejurul lui.

Ancheta gestiunii acestui popă *sui generis*, — popă hot și caraghios, — nu este terminată ; ea abia s'a început.

Intr'adevăr, după ce a mâncat toți banii Bisericii mele — el s'a năpustit și asupra ultimei sume ce mai rămăsese asupra bătrânului și onestului Ion Mitroi — de 10.000, — lei, — casierul Bisericii mele, numit de mine.

Cum putea el pune mâna pe ei ?

Mult nu a stat la gânduri:

S'a dus — într'o noapte, după un mare chef în casa parohială — la bătrânul Mitroi, însoțit de tovarășii lui, de zi și de noapte: Ciobănașiu și Constanținescu, ajutoarele lui de la Primărie, și cu sila a smuls bietului om cei 10.000 — lei, dând, însă, chitanța următoare:

C h i t a n ț ă

Lei 10.000. — Adică lei zecemii am primit dela dl. Ioan Mitroi episcopul Sf. Biserici din Bucureștii-Noui, pentru acontarea terenului în suprafața de 660 m² ce îl cumpărăm dela d. Ioan și Maria Rădulescu str. Camelei Nr. 3, pe prețul de :

Lei 40.000. — (patru zeci mii) lei.

Suma aceasta provine din darea serbăriei dela 20. Februarie 1932 și din vânzarea lumânărilor la pangarul Sf. Biserici, din taxe botezuri, cununii, înmormântări, etc, toate sumele încasate de dl. Episcop pe registrul special al Sf. Biserici din Bucureștii-Noui.

Pentru care dau prezenta chitanță, semnată propriu și în față domnilor D-tru. T. Constantinescu și Gh. Ciobănașiu din localitate, care semnează ca martorii.

Preot (ss) *Gh. Bărbulescu.*

Martori (ss) *Gh. Ciobănașiu.*

Din această chitanță rezultă :

1, — că cei 10.000. — lei erau banii bisericii mele, proveniți din veniturile ei. —

2, — că el ia luat ca să „aconteze“ locul ce avea să'l cumpere dela d-nii Ioan și Maria Rădulescu pentru casa parohială.

Ori din actul de cumpărare al acestui loc, autenticat de Trib. Ilfov No. 20427/1932 rezultă că popa Bărbulescu a plătit prețul de 40.000. — lei, vânzătorilor „din averea lui personală urmând să îl restituie cumpărătoarea ulterioară“ (art. 5).

Aşa dar el a comis un dublu delict:

Un delict de înşelăciune (art. 332 cod penal) pentru că el a întrebuiţat o minciună—manopere dolosive—pentru a hotărâ pe bătrânul Mitroi să-i dea lui banii Bisericii mele.

Şi *un abuz de încredere* pentru că el nu i'a întrebuiţat la destinaţia pentru care Mitroi i dăduse.

Acest fapt este în anchetarea d-lui. Jude Instructor al Cab. III. unde popa Bărbulescu v'a avea să răspundă.

Finalul va fi acelaş ca al lui Anghelache cu care el s'a întovărăşit acum.

Constantin Anghelache

Să trecem acum la faimosul său tovarăş Constantin Anghelache: m'aşi fi mirat, într'adevăr, să nu'l văd la braţ cu popa Bărbulescu, căci cine se aseamănă se adună.

Faimosul Anghelache a fost dat afară din Primărie şi chiar din partidul ţărănist pentru delapidările neruşinate ce el a comis la Primăria din Bucureştii-Noui.

Aceste delapidări au exasperat, într'adevăr, pe însuşi marele său protector D. Dobrescu: el a pus să'l ancheteze inspectorii săi, după anchetă, convingându-se de hoţiile lui, el la trimis, cu toate dosarele lui, la Parchet.

După multe şi stăruitoare investigaţii, d-l Judecător al Cabinetului V a dat Ordonanţa definitivă de urmărire Nr. 16/1934 din 15.I.1934 atât în contra lui cât şi a faimosului său casier Matei Costache.

Iată această Ordonanţă:

Judecătorul de instrucţie al Trib. Ilfov Cabinetul Nr. 5

Ordonanţa definitivă Nr. 16/1934.

Noi, Mihail I. Papadopolu, judecătorul de instrucţie al Trib. Ilfov cabinetul Nr. 5.

Având în vedere toate actele de procedură penală drestate la cabinetul nostru în dosarul nostru Nr. 90/933 contra lor: 1) *Matei Costache* de ani 53, domiciliat în Bucureşti strada Mihai Viteazu Nr. 14, cartierul Sft. Vineri, şi 2) *Constantin Anghelache*, domiciliat în comuna suburbană Griviţa Şos. Chitila Nr. 95, ambii liberi în cursul instrucţiunii.

Văzând ordonanţa de azi din 30 Decembrie 1933 pentru art. 140 şi 141 comb. cu art. 40 c. p.

Văzând rechizitoriul definitiv Nr. 3894/1934 pentru caz de urmărire cum și disp. art. 131 din codul procedurii penale.

Expunem următoarele :

Inculpații Constantin Anghelache și Matei Costache, primul în calitate de primar și al doilea de cassier comunal, funcționând în cursul anilor 1931 și 1932 la comuna suburbană Grivița, *în înfelegere*, au încasat de la diferiți măcelari ce se prezentau cu vite pentru tăiere la abatorul Străulești, mai multe feluri de taxe ilegale.

Astfel în cursul anului 1931 numiții au încasat o sumă de 224.229.— lei pentru medicul veterinar, fără a avea pentru aceasta vre-o autorizație din partea Consiliului Comunal. Pentru agentul veterinar, deasemenea fără nici o autorizație numiții au încasat o sumă de 30.737 lei, deasemenea au mai încasat o sumă de 52.232 lei, fără nici o justificare.

În cursul anului 1932 au încasat dela susnumiții măcelari următoarele taxe : Pentru medicul veterinar, suma de 402.055 lei, fără aprobarea Consiliului Comunal și, cu toate că medicul veterinar a ridicat din bugetul comunei, drept indemnizație legală pentru serviciile prestate la abator, o sumă de 57.000 lei. Pentru agentul veterinar au încasat 47.638 lei, cum și o sumă de 144.273 lei fără nici o justificare.

Pentru a se putea justifica față de măcelari, cassierul Matei Costache trecea suma legală atât în cotor, cât și în vârf, iar suma încasată peste cea legală, o trecea într'un colț sau pe verso chitanței ce o libera măcelarului (vezi chitanțele dela dosar).

Numitul cassier a mai încasat dela măcelari, taxe pentru timbrul zootehnic, pe care însă nu le'a aplicat pe chitanțe, *însușindu'și în anul 1931 o sumă de 140.522 lei, iar în anul 1932 o sumă de 185.508 lei.*

Din sumele ce le'a încasat pentru comună ca taxe de tăiere a vitelor, numiții și a'u însușit în tovărășie, o sumă de 41.072 lei.

Văzând că cele mai sus expuse se stabilesc în sarcina inculpaților cu recunoașterea lor în parte, coroborată cu constatările expertului contabil Constantin Teodorescu, stipulate în raportul său de expertiză ce a efectuat în cauză, cu chitanțele vârfuri aflate în dosar, cu declarațiile informatorilor audiați, cum și cu cele l'alte acte și lucrări din dosar.

Având în vedere că faptele astfel stabilite intră în prevederile arti 140, 14 com. cu art. 40 c. p.

Pentru aceste motive

În unire cu concluziunile d-lui Prim Procuror Al. Rășcanu

D e c l a r ă m

Că există caz de urmărire contra lor : 1) *Matei Costache*, de ani 53, fost cassier comunal, domiciliat în București, str. Mihai Viteazul Nr. 14 cartierul Cimitirului Sft. Vineri și 2) *Constantin Anghelache*, de ani 52, pensionar, domiciliat în comuna Grivița Șos. Chitila Nr. 95, jud. Ilfov, pentru faptul prevăzut și pedepsit de art. 140, 141 comb. cu art. 40 c. p.

D i s p u n e m

A se înainta dosarul d-lui Prim Procuror, cu rugămintea de a bine voi să'l trimită Tribunalului Ilfov, spre judecare. Partea civilă constituită.

Data în cabinetul nostru din București, azi 25 Ianuarie 1934.

Jude Instructor

Președinte, (ss) *Papadopolu*

Grefier (ss) *G. Begleț*

Procesul de fond al acestor delapidatori se va judeca la 15 Februarie 1935, la Tribunalul Ilfov Secția V (Dos, No. 778/1934) când toți cetățeni vor trebui să asiste.

Acesta este tovarășul de luptă cel nou al Popei Bărbulescu și al lui Matak.

Dar am zis: cine se aseamănă se adună — Matak — Anghelache — azi sunt frați de cruce, — Anghelache dă brevet de onestitate lui Matak a cărei gestiune la Primăria de Verde va avea soarta gestiunii lui Anghelache la Primăria din Bucureștii-Noui : și unul și altul se vor regăsi de sigur și mâine, ca și azi, braț la braț, acolo unde justiția îi va trimite, de sigur, căci ei se aseamănă întru toate, — ca frații de cruce.

Ei se aseamănă mai ales în minciuni.

Anghelache spumega eri când era Primar, ca și azi — popa Bărbulescu : *vrem Bunurile Comunale*, — dar de ce nu le-a luat el dacă a putut când a fost Primar ?

Pentru că aceasta este — precum am văzut — o fantasmagorică minciună, — este un mijloc de a înșela pe naivi, — este un mijloc de a bate toba mare pentru a face sgomot mare, — dar fără nici un rezultat.

Vrem Bunurile Comunale ! care bunuri ? *Străzile* ? dar ele stau la dispoziția populației încă din 1898, — ele așteaptă ca mai întâi oamenii să se așeze pe locurile lor — și apoi ca ele să fie pavate și luminate — plantate, etc.

Tot ast-fel și cu *Piefele*.

Cimitirul? el aşteaptă pe popa Bărbulescu — când dispreţuit şi hulit de acei pe care azi el îi amăgeşte cu minciunile lui, când vermii 'l vor mânca şi nici un preot al lui Dumnezeu nu va voi să se apropie de trupul, plin de păcate, — căci el este diavolul — el este Juda care a trădat pe Christos — el a muşcat şi muşcă şi azi mâna care i'a dat pâinea zilnică lui şi copiilor lui, — căci şapte ani încheiaţi, — el a slujit în Biserica mea şi s'a înfruptat din roadele ei, atunci el va găsi o groapă în cimitirul meu: să ascundă în fundul ei ticăloşia vieţii lui: îi dau cea mai deplină asigurare.

Şcoala? dar ea este la dispoziţia populaţiunei de ani de zile.

De sigur ea este neîncăpătoare pentru marele număr crescând al copiilor noştri.

Eu sunt gata să dau şi loc, şi să contribui şi la edificarea unei noi şi mare şcoli moderne, chiar superioară, dar atât timp cât hoţii vor fi în fruntea comunei mele, eu nu voi da nimic: aceasta să se ştie bine.

A mai rămas *Biserica*: ea este deschisă tutulor credincioşilor, — un preot — un adevărat slujitor al Domnului — stă la serviciul lor: dar popa Bărbulescu — diavolul — se aţine în calea lor şi îi împiedică să vină să asculte cuvântul adevărat al Domnului.

El vrea să aibă Biserica lui, pentru ce?

Pentru că Biserica zidită de mine, cu lacrimi de sânge, nu este încăpătoare? Dar ea poate conţine de două ori populaţia noului oraşiu al nostru.

Pentru că preotul numit de Înalt Prea Sfântul Patriarh nu'şi face datoria cu sfinţenie şi evlavie?

De sigur că acest nemernic, popa — Bărbulescu — care a răspândit broşuri insultătoare şi calomnioase în contra mea în chiar Biserica mea, care din înălţimea sfântului altar a scuipat calomnia lui în potriva mea, care a aruncat sămânţa vrăjbiei şi duşmăniei între mine şi scumpii mei concetăţeni — între mine şi acei cărora eu le-am dat — le-am jertfit viaţa mea întreagă, până la moarte, nu va îndrăzni să susţină că lumea trebuie să fugă de cuvântul sfânt al unui sfânt preot al Domnului şi să asculte înepţiile şi vorbele ticăloase ale diavolului, ascuns sub sarica lui.

Biserica, deşi este proprietatea mea, zidită cu jertfele mele exclusive, pe pământul meu, ea este totuşi la serviciul şi la dispoziţia tutulor credincioşilor: vine să se roage la Biserica mea ori cine crede în Dumnezeul părinţilor noştri.

Cine crede în diavolul — cine urmează pe diavolul — se duce în dughiana plătită de Primăria noastră — adică

de noi toți — să asculte cuvintele mărsave, eșite din gura spurcată a acestui satan, îmbrăcat în haină de popă.

Iată în ce constă faimosul cal de bătae al popei Bărbulescu — și al inculpatului pentru delapidare de bani publici: al lui Constantin Anghelache și al mai faimosului lor protector, inconștientului Al. Matak.

Vânt, gogorițe, speriiitori, panglice scoase pe nas și pe gură de acești saltimbanci pentru a atrage lumea la mascarada lor.

Vasile Dumitrescu-Militari

Cât despre Vasile Dumitrescu-Militari, — tovarășul de chefuri al popei Bărbulescu — care a îngăimat și el câteva cuvinte ininteligibile, el nu are de cât un singur titlu — el este fiul harnicului Ion Dumitrescu-Militari: acesta este albina care adună mierea pe care trântorul Vasile o mănâncă.

Ingăimeala lui nu merită nici un răspuns: disprețul meu numai.

El nu are, într'adevăr, nici un palmac de pământ în Bucureștii-Noui, — el nu are nici un interes moral sau material în destinele acestui oraș — el este absolut strein de el, — el este legat prin munca tatălui său — nu printr'a lui — de comuna Militari — și totuși Matak, șeful său, l'a bombardat șeful organizației național-liberale din Bucureștii-Noui, — ca și cum dintre cei 2.500 de alegători — dintre cei 14.000 de locuitori din Bucureștii-Noui — și satele sale, nu s'ar găsi nici un om capabil de a fi capul acestei organizațiuni.

Aceasta dovedește, însă, un lucru foarte grav: este batjocora, este disprețul pe care acest Matak l'are pentru populația noastră: căreia el i-a impus un șef strein de ea, de dorințele ei, de interesele ei.

Acest Matak consideră această imensă populațiune — 14.000 locuitori, — ca o zestre a lui, — ca o turmă de oi de care el poate dispune, fără voia ei, fără știrea ei!

Această rușine nu o vom suferi și nu o vom tolera, cu nici un preț, — zic eu nici un preț, căci și eu și conlocuitorii mei suntem hotărâți să scuturăm acest jug rușinos după grumazii noștri — ori care ar fi jertfele ce vom trebui să aducem.

Alexandru Matak

Dar să venim acum la Al. Matak, la faimosul Primar al Culoarei de Verde.

El este fiul unui fost bun și leal prieten al meu, — și

dacă acest sărman înconștient uită aceasta, frații lui, care sunt oameii cinstiți și muncitori — iar nu farseuri ca el — pot atesta câtă sinceră prietenie ne-a legat pe amândoi până la moartea lui.

El nu a fost — niciodată — cum a afirmat Matak, membru în consiliul de administrație al Societății Bucureștii-Noui, al cărui președinte a fost Al. Băicoianu — dar Directorul acestei societăți: el s'a retras din ea când criza a ostoiat toate afacerile și deci și pe cele din Bucureștii-Noui — rămânând însă — prieten al meu până la moartea lui.

Fiul lui, Al. Matak — afirmând contrariul — minte cu nerușinare, și aruncă asupra memoriei tatălui lui o pată nemeritată: scuza lui este însă că el este un sărman înconștient.

Dar el minte cu sfruntare și cinism — ca un adevărat ticălos — când afirmă că d-l Dr. I. Costinescu nu a recunoscut organizația partidului național-liberal înființată de mine la Bucureștii-Noui, sub președinția mea.

Iată faptele:

În ziua de 14 Ianuarie a. c., m'am prezentat la Ministerul Sănătăței d-lui Dr. I. Costinescu — cărui i-am supus Motiunea votată de imensa majoritate a locuitorilor din această comună — în ajun — la 13 Ianuarie a. c., prin care aceștia cereau:

- 1) Înălăturarea popei Bărbulescu și a bandei lui din capul comunei noastre,
- 2) Convocarea de îndată a colegiului electoral comunal pentru alegerea unui consiliu comunal legal.

Declarând în acelaș timp că cetățenii sunt hotărâți a nu mai tolera jaful și risipa care s'a întronat în fruntea comunei noastre.

Tot odată-i înaintam:

- 1) Procesul-verbal de constituire al acestei secțiuni a partidului Național-Liberal,
- 2) și lista aderenților la partidul nostru.

Pe adresa mea din 14 Ianuarie 1935, d-l Dr. I. Costinescu a scris cu mâna sa proprie:

«Se recunoaște prezenta organizație de sub președinția d-lui Profesor Nicolae Basilescu și se înaintează organizației de Verde».

Eu însu'mi am înmănat în aceeași zi, lui Al. Matak această adresă cu rezoluția pusă pe ea de d-l Dr. I. Costinescu.

Peste câteva zile, văzând atitudinea neleală și fățarnică a acestui nedemn fiu al lealului său părinte, i-am cerut toate hărțile înapoi: el mi-a restituit toate hărțile, afară de adresa pe care sta pusă rezoluția de recunoaștere a d-lui Dr. I. Costinescu.

I-am cerut-o din nou printr'o scrisoare formală — și el mi-a răspuns în ziua de 23 Ianuarie 1935 cele ce urmează: «Petiția adresată Președintelui Organizației Capitalei a fost îndrumată Organizației culoarei, unde fiind intrată i aparține și deci nu poate fi restituită».

Indus în eroare de acest minciinos, d-l Dr. Costinescu i-a scris că nu a autorizat deschiderea clubului din Bucureștii-Noui — ceea ce noi nu i-am cerut, căci din moment ce aveam aprobarea din partea D-sale a organizației noastre este evident că aveam și autorizarea de a fonda un club unde să ne putem întruni când vom avea nevoie.

Iată dar spulberată infama minciună, vânturată de acest trist saltimbanc — cocoțat Primar al Culoarei de Verde — și șef al Organizației liberale din această culoare.

Plângem pe locuitorii din această Culoare — și plângem și pe partizanii liberali naționali — hărăziți cu un șef minciinos.

Ei nu merită această desonoare.

Dar acest faimos Primar democrat, este atât de democrat, în cât de șase luni guvernează! Primăria lui fără concursul Consiliului comunei lui: *el este cu adevărat un dictator în comuna lui.*

De ce? Pentru că-i este frică de controlul opoziției — îi este frică ca aceasta să descopere matrapazlăcurile ce el face la această primărie.

Dacă nu ar fi așa — el ar convoca Consiliul, — iar supune în fiecare săptămână mersul afacerilor sectorului lui, în defața publicului, care, asistând la ședință, l'ar controla.

Dar, îi este frică, zic, de control, îi este frică — de opinia publică, îi este frică să se demasce toate turpitudinile ce se săvârșesc la primăria lui.

Acesta este democratul, care scoate limbi de foe de democratism pe nas și pe gură: — el care tuge de popor, care se ascunde în gaură de șarpe, — care trăește ca șobolanii cei ascunși în viziunea lor de cașcaval.

Dar pe noi locuitorii din Bucureștii-Noui nu ne interesează jaful ce el face în averea Primăriei de Verde—hărăzită lui.

Pe noi ne interesează traiul nostru, — lupta noastră pentru viață.

Ei bine, din acest punct de vedere acuz pe acest mic tiran, de cea mai crudă și infamă acțiune, de intenționată, de conștienta scumpire a traiului, — mai ales a populației sărace — și din Bucureștii-Noui și din București — Capitala.

Dumneavoastră și toată lumea — afară de Al. Matak și de popa Bărbulescu al lui, știu lupta crâncenă ce eu am dus pentru redeschiderea abatoriei comunei noastre.

De trei ori am sfărâmat înaintea Comitetului Central

de Revizuire decisiunile lui Dem. Dobrescu de închiderea abatorului.

Sub primariatul meu, abatorul producea peste 3.000.000 lei pe an, — cu transformările ce eu începusem a-i face — și pe care le cunoașteți — el putea ajunge la 10.000.000 lei pe an.

Ori cine își poate închipui ce îmbunătățiri, *fără sarcini pe locuitori*, se puteau face în comuna noastră, săracă și în formațiune.

Venit în fruntea primăriei de Verde, obligat de sentințele judecătorești a deschide abatoriul comunei noastre, Matak l-a deschis — *dar nu a permis decât două tăeri pe săptămână, limitând înadins numărul vitelor de tăeat, și a interzis orice continuare a lucrărilor începute de mine de mărire și de transformațiune a abatorului nostru și care, cum am zis, puteau aduce un atât de mare venit comunei noastre.*

Cu chipul acesta veniturile abatorului nostru au scăzut dela 3 000 000. — lei la mai puțin de un milion pe an.

Pe când eu eram Primar, carnea se vindea cu 10—12 lei kg. nu numai în Bucureștii Noi, dar și în cartierul muncitoresc Grivița și chiar în multe măcelării limitrofe din București — care veneau să taie vitele în abatoirul nostru, pe când în capitală se vindea cu peste 20 lei kgr.

Această efitinire a carnei, într'o parte atât de populată a Capitalei, a alarmat pe angrosiștii dela abatoriul central.

Sub instigația lor, plătiți de ei, agenții lor au închis abatoriul nostru. căci este evident că o scădere, numai de câți-va lei pe kgr. de carne pentru ei, era o scădere de sute de mii de lei pe zi, de zeci de milioane de lei pe an.

Vă puteți închipui câte milioane, ei au jertfit pentru a evita această pagubă.

Anghelache fiind dovedit că a furat banii Comunei—și Dem. Dobrescu obligat să'l dea afară. m-am pomenit că Dobrescu m'a numit pe mine, în locul lui — fără să-i fi cerut eu sau să fi știut eu : am și acum decizia lui de numire.

El însă a voit să'mi impună obligația de a închide abatoriul, obligându-se în schimb a plăti comunei câte 3.000.000 — lei pe an, — adică echivalentul venitului ei de atunci.

Angrosiști mi'au oferit mie, 2.000.000. — lei dacă voi consimți a închide abatoriul: ei destinaseră — după cum am aflat — 6.000.000,—lei pentru acest scop ; unde urma să meargă, cele 4.000.000. — lei vă las să ghiciți.

Am respins cu indignare această infamă ofertă și a lui Dem. Dobrescu și a angrosiștilor și am dat cu piciorul la Primăria ce el'mi oferea în aceste condițiuni.

Iată setea mea de a fi Primar, ambiția mea de a fi în locul popei Bărbulescu!

Matak, însă, fiind ajutor de Primar al d-lui Primar General Dan și însărcinat de acesta cu gestiunea abatoriu-lui central, a apucat și el calea faimosului Niculescu, ajutorul Primarului Dobrescu, acela cu parcurile de fasan și cu covoarele de sute de mii de lei, — s'a îndulcit de sigur și el — ca și aceștia — la măruntaele de aur ce cad în capateria diriguitorilor acestui abatoriu, — el s'a angajat către angroșiști — de sigur pentru ochii lor frumoși și pentru cuțitele lor de aur scilpitoare — *că abatoriul de la Bucureștii-Noui nu le va mai face concurență, nu i va mai sili să scadă prețul cărnei — că ei vor putea specula și afama populația Capitalei cum vor voi.*

Iată misterul — iată pe acel care a scumpit traiul în Capitală, iată pe acela care a oprit restaurarea abatoriu-lui din Bucureștii Noui, mărirea și modernizarea lui, el a făcut-o în interesul exclusiv al angroșiștilor de la abatoriu central, și de sigur — numai de dragul lor — de duiosa lor societate — de armonioasa zângănire a pungilor lor pline cu aurul adunat din expolatațiunea nerușinată a populațiunei Capitalei.

Acesta este omul, care vine azi să facă morală, — să dea lecții — Profesorului lui — Profesorului care timp de 50 de ani și'a făcut datoria cu conștiință, cu demnitate, care timp de șapte ani — a condus Facultatea de Drept din București, a adunat peste 60.000.000 lei care a pus temelie celui mai mare palat de învățământ public din România, — care nu s'a mânjit nici măcar cu o țigară, în lunga lui carieră profesorală.

Acesta este omul, care eri pentru a trece un biet păcătos de examen de drept, trebuia să pună pe bătrânul său tată să cerșească o notă de trecere pentru el, — căci și atunci — ca și acum — nu umblă decât cu minciuni și cu șmecherii.

Omul care vine azi braț la braț cu un pușcăriaș ca Anghelache — și cu un candidat de pușcărie ca popa Bărbulescu, care a furat sfintele odăjdii dela biserica Piteasca Pasărea, se erige în moralizator, — în apărătorul unor drepturi pe care nimeni nu le atinge.

Dar cine va crede un cuvânt din câte el spune : lumea îl cunoaște, — lumea 'l apreciază așa cum el este :

Cine este de plâns în toată această tristă afacere este partidul național-liberal.

Membru constant al partidului Național-Liberal de zeci de ani, fost membru în Constituantă — dela 1913 — 1918 cu I. I. C. Brătianu, care am declarat și făcut războiul, care am luptat cu cuvântul și cu condeiul, în țară și în streinătate, din ordinul lui I. I. C. Brătianu, pentru apărarea in-

tereselor țării noastre — să fiu eu contestat de un nou născut?

Dar ce fapte memorabile a făcut aceste domn în Partidul liberal?

Ce cărți a scris? Ce discursuri a făcut el? Ce reforme a preconizat el? Ce ispravă a făcut ca el să fie bombardat șef al unui întreg sector—și să fie investit cu dreptul de a recunoaște ori de a repudia ca liberal — național pe ori cine nu-i place lui—sau nu-i place popei Bărbulescu și lui Anghelache pușcăriașul?

De el nu s'a știut nimic până eri — alt de cât că era un șmecher jucător de cărți și un furnizor de pietriși: iată tot.

Pe mine mă cunoaște o lume întreagă, 50 de generațiuni au venit să se adape la știința și la luminele mele—cărțile, scrierile mele, studiile mele sunt în mintea tuturor.

Opera mea de la București-Nou, hrănită de mine, cu viața mea, zidită de mine, zi de zi,—nu este opera acestor borfași, ea aste copilul meu cel mai scump și ei netrebnicii vor să mă despartă de el, voesc să'l sugrume — să'l jefuească, să'l nimicească!

Iată pentru ce voi lupta cât voi avea o scânteie de viață și de energie în mine în contra tuturilor acelor care se vor atinge de ea: ori care vor fi jertfele ce eu voi avea încă să fac le voi face pentru a o salva din ghiarile tâlharilor — în care ea a încăput azi.

Vom vedea: viitorul stă în fața noastră.

Cu Dumnezeu înainte — vom învinge!

Apel la Suburbane

Cetățeni din comunele suburbane!

Înainte de legea Municipiului București, comunele noastre depindeau de Prefectura Ilvov.

De sigur, Prefectul era și el un om politic, și adesea impunea populațiunii acestor comune pe partizanii săi.

Dar, ca Prefect, nu avea nici un interes contrariu propășirii acestor comune, ba din contră, această propășire era mândria lor: mulți din ei se făleau cu operele lor edilitare în micile noastre comune rurale.

Ast-fel, aduceți-vă aminte că acum câți-va ani, încă, Calea Griviței, începând dela Podul Luther încoace, nu era pavată nici măcar cu bolovani, — că ea era o șo-

sea națională, a cărei întreținere incumba Statului, — din care cauză ea era întotdeauna în cea mai proastă stare.

Marele și bunul Prefect Niculescu-Dorobanțu, formând comuna rurală Grivița, din contopirea satelor Bucureștii Noi, Grivița, Puțul lui Crăciun și Kitila Triaj, nu a voit să lase cea mai importantă arteră de comunicațiune în starea barbară în care ea se afla: el a pavat-o cu piatră cubică până la linia ferată Constanța.

Tot județul a pavat cu piatră cubică șoseau București—Târgoviște, dela Buftea—Mogoșoaia până la Bucureștii-Noi, rămânând tocmai bucata dintre Bucureștii-Noi și linia Constanța nepavată, pentru că această îndatorire incumbă azi Primăriei Centrale a Capitalei, fiind o linie importantă de penetrațiune în Capitală.

Nimic mai bine nu învederează solidaritatea care există între mine și locuitorii comunei mele de cât suferința comună pe care noi toți o ducem din cauza acestei șosele.

În zadar am stărui să se continue lucrările, — eu mă izbeam de dușmănia lui Dem. Dobrescu și a lui Anghelache în contra noului nostru orașiu.

Abia am putut obține — tot dela județ — în câte-va rânduri refacerea șoselei cu piatră de râu, care de sigur nu poate dura, fiind dată mare circulație de pe această artere importantă.

Azi județul fiind descărcat de această obligațiune — vom aștepta mult și bine până ce vom scăpa de supliciul ce ne impune acest drum al infernului. Nici o dată Primăria Capitalei nu va pune un ban în refacerea acestei șosele: aceasta o știm noi bine, — toate făgăduelile Matakilor, popilor Bărbulescu, Anghelachilor, etc. sunt pur și simplu minciuni, ca sa ne adoarmă.

Numai o ridicare în massă a populațiunii va face să înțeleagă pe Primăria Capitalei că această stare de lucruri nu mai poate dăinui.

* * *

Dar aceea ce stângenește viața comunelor suburbane din incinta Municipiului București este această dependență politică, administrativă și financiară în care ne ține, nu numai autoritatea centrală a Municipiului București, — dar și tirania micilor Primari de sectoare, acestor mici dictatori, fără conștiință și adesea fără nici o știință.

Nu vom uita niciodată că după refuzul meu de a fi Primar al comunei mele sub Dem. Dobrescu, acesta a trimis ca Primar al acestei comune pe un om de casă

al lui — pe un oarecare Miticoiu, pe care abia am putut să'l scap de furia poporului, ce voia să'l sfâșie chiar în localul Primăriei.

Nu trebuie să uităm nici pe faimosul șofeur Leonte, care tremurând de frică, a primit cheiile Abatorului din mâna Directorului Ministerului de Interne delegat să deschidă Abatoriul, dar — totuși — nu l'a deschis — căci așa «*ia poruncă stăpânul său*» — Dobrescu, — zicea el cu umilința slugei plecate.

Și tot astfel este cu toți Primarii care s'au perindat la Primăria comunei noastre.

Precum tot astfel este și cu toate Primăriile comunelor sub-urbane, din incinta acestui Municipiu.

Ele sunt ținute sub regimul provizoriu al comisiilor interimare, — în care Primarul Central — sau micul dictator de Verde — de Negru, de Albastru ori de Galben — numește pe cine vrea el : eri pe un hoț ca Anghelache — ori azi pe un nemernic ca popa Bărbutescu.

Dar până când vom îndura noi această soartă de umilință, de rușine — și de exploatațiune ?

Concetățeni din comunele sub-urbane !

Trebuie să ne unim cu toții într'o puternică Federațiune a Comunelor sub-urbane și să cerem modificarea legii Municipiului București.

Voim autonomia noastră complectă :

Voim să trăim viața noastră deplină.

Voim să nu mai fim vânduți tuturilor agenților politicianiști, rămășiților tuturilor partidelor politice.

Voim ca banii plătiți de concetățenii noștri să servească la îndestularea nevoiilor lor — iar nu să se umfle bugetul Capitalei, — și sinecurile agenților de partid.

Voim ca fiecare comună sub-urbană să aibă abatoriul său, în care cetățenii și măcelarii să taie liber vitele lor — sub controlul sanitar cel mai sever — ca să ne poată procura carnea estină și bună — scăpându-ne de speculațiunea angrosiștilor de la Abatoriul Central — care afamează Capitala cu concursul cel mai cinic al autorităților Municipiului București.

Voim să avem halele și târgul nostru pentru a ne putea aproviziona cu cele necesarii — direct de la producători.

Voim într'un cuvânt să trăim viața noastră prin noi înșine, liberi și independenți, — fără să mai atărnăm de Dobrescii—Matakii — diverselor regimuri.

Aiurea, în Franța de ex., — Comuna Parisul cheltuește în fiecare an sute de milioane de franci pentru a înfrumuseța comunele sub-urbane din centura ei — pentru că

În ele locuiesc oamenii cei mai săraci — și cei mai muncitori, — deci cei mai folositori ei însăși.

Statul francez însuși a dat, acum câțiva ani, *un miliard de franci*, — 10 miliarde de lei — pentru asanarea și înfrumusețarea acestor comune.

Iar la noi, Primăria Centrală a Municipiului și Primăriile sectoarelor ei ne strangulează — și ne storc ultimele noastre resurse de viață, lăsându-ne prada speculatorilor și angrosiștilor de la abatorul central — și tuturilor agenților lor celor mai verși.

Cetățeni sub-urbani!

Sculați-vă ca un singur om, treceți peste capetele satrapilor ce Capitala v'a impus și uniți-vă toți într'o mare Federațiune pentru a ne mântui de tirania și exploatațiunea acestor tirani, dictatori fără milă de soarta noastră.

Scăparea stă în noi — și numai în noi.

PROGRAMUL MEU EDILITAR

PENTRU

Comuna Grivița — Bucureștii - Noui

Iată Programul pe care 'mi propun să'l execut dacă voi ajunge, cu amicii și partizanii noștrii, în capul Comunei Grivița—Bucureștii-Noui.

El constituie un minimum de dorințe, — el se va desvolta însă în viitor pe măsura nouilor nevoi ce comuna noastră va resimți.

I.

Jos ori ce impozite comunale !

Atât timp cât toți cumpărătorii de loturi nu'si vor fi construit case pe ele și nu se vor fi așezat în casele lor, nu trebuie creat nici un impozit comunal, pentru a nu isgoni pe acei ce s'au așezat deja în comuna noastră și pentru a nu descuraja pe acei ce ar voi să vină în viitor.

Nu trebuie să uităm :

că comuna Grivița — Bucureștii-Noui este o comună în formațiune,

că oamenii care caută un adăpost în ea o fac ca să fugă de taxele și impozitele grele ce'i apasă în Capitală, — unde totuși ei au atâtea avantaje : lumină, apă, pavaje, școli de toate gradele, teatre, cinematografe, tot felul de prăvălii, etc., avantaje care nu există încă în comuna noastră.

Că ei trebuie atrași în comuna noastră, — tocmai prin efinăitatea vieții, — iar nu isgoniți și speriați prin scumpirea ei.

Deci nici un impozit comunal până ce comuna nu va fi complet înțghebată, organizată și consolidată.

H.

Pavarea de îndată cu piatră cubică a șoselei Târgoviște, care este o rușine și un chin pentru noi, cu concursul Statului, Județului și a Primăriei Capitalei, ea fiind o cale de comunicațiune de interes național, iar nu numai de interes local.

III.

Mărirea și modernizarea Abatorului comunal de îndată, pentru a ridica venitul lui la cel puțin 10.000 lei pe an.

IV.

Pe baza acestui venit să se contracte un împrumut la

Casa Națională de Economii pentru a face lucrările urgente de edilitate : lumină, șoseluirea pricipalelor strade etc.

V.

Electrificarea și luminarea întregii comune — iar nu numai a casei popei Gh. Bărbulescu.

Având în vedere că prețul curentului electric al Municipiului București este prea urcat — prntu o comună în formațiune — din cauza că în el se coprinde un greu impozit în favoarea comunei București — sunt de părere a se construi o uzină proprie a comunei noastre pentru a da locuitorilor ei lumina și curentul electric cel mai effin — *pe prețul de cost* — fără nici un adaus de impozit : în fiecare casă să se poată instala un motor, — fie care casă să devină un mic atelier, o mică uzină, — orașul nostru trebuie să devină un vast atelier domestic, în care fie care să'și poată agonisi pâinea prin munca lui și a familiei lui.

VI.

Inființarea unei mari cooperative de consumație la care populația să poată aduce produsele ei agricole și industriale — spre a fi vândute în comun.

VII.

Inființarea unei puternice Bănci cooperative cu ajutorul și sub controlul Centralei Cooperative și Casei Muncii C. F. R. spre a salva populațiunea nevoiașă de camătă și cămătarii, — spre a o înlesni să'și construiască adăposturi confortabile, igienice și effine.

VIII.

Construirea unei școli primare superioare, înzestrată cu ateliere diverse, — cu săli de conferințe, de spectacole etc. — în scop de a pregăti lucrători calificați pentru meserii și industrie și a ajuta la răspândirea culturii între conlocuitorii noștri.

Eu voi da gratuit locul necesar — și voi contribui la edificarea ei, — dacă voi avea asigurarea că administrația comunei a scăpat de hoți — și a încăput pe mâna unor oameni cinstiți.

IX.

Atragerea de noi fabrici, de noi comerțuri, de noi locuitori prin asigurarea scutirii de ori ce impozit pe timp de cel puțin de 10 ani, dela așezarea lor în comuna noastră.

X.

Înființarea unui serviciu medical și unui serviciu de moșit complet, Farmacie comunală și Baie populară, la dispoziția tuturor cetățenilor pe prețul de cost și gratuit pentru săraci.

XI.

Facerea unui cadastru, și finerea lui la zi, a locurilor vândute și a mutațiunii proprietății lor, pentru a se ști în tot momentul cine este adevăratul proprietar spre a se evita confuziuni și încălcări.

Numerotațiunea stradelor cu numere, precum este în planul parcelat — care sunt neschimbătoare și eterne, iar nu cu fel de fel de nume caraghioase și schimbătoare ca azi, care aduc nesiguranță și confuziune în stabilirea dreptului de proprietate.

XII.

Canalizarea gârlei Colentina, în parcursul ei în Bucureștii Noi — facerea unui stăvilar și unui strand public (băi populare de apă curgătoare) — a unui Hotel și a unui Casino pe marginea lacului Colentina ast-fel format, așa ca Bucureștii-Noui să devină un loc de refugiu și de recreiație nu numai pentru locuitorii săi, dar chiar și pentru locuitorii Capitalei.

XIII.

Prelungirea Tramvaiului electric dela încrucișarea celor două sosele Târgoviște — Pitești (la linia Constanța) pe soseaua Chitila la gara Triaj, care va deveni o gară de persoane și de mărfuri, — și de aci, luând traseul căii ferate existente, la fabrica «Vulcan» și la fabrica de cărămidă, de unde urmând linia de despărțire între satul Dămăroaia și Bucureștii-Noui se va jonționa cu linia existentă la Vila Mare, făcând ast-fel înconjurul complet al Bucureștiiilor-Noui și deservind în acelaș timp și satele Costeasca și Dămăroaia.

XIV.

Administrația comunei trebuie să fie publică, ședințele consiliului trebuie să fie publice și periodice, cel puțin odată pe lună.

Nici o afacere să nu fie încheiată fără a fi adusă la cunoștința cetățenilor în ședință publică.

Controlul gestiunii finanțelor comunei trebuie făcut lunar de un inspector financiar trimis de Ministerul de Finanțe, — și Legea Contabilității trebuie cu sfințenie observată.

Toate plățile făcute de Primărie trebuie așigurate zilnic la ușa Primăriei pentru ca ori ce cetățean să poată controla zilnic întrebuințarea fondurilor comunei lui.

XV.

Primarul și Consilierii nu trebuie să primească nici o leafă, nici o îndemnizație — sub nici o formă.

* * *

Gratie numai acestor mari lucrări de interes general și acestor măsuri severe de igienă administrativă—Bucureștii-Noui și întreaga comună Grivița, cu toate satele ei, vor putea lua un mare și definitiv avânt, spre avantajul tuturilor locuitorilor ei.

Comisiunea Interimară actuală a comunei Grivița Bucureștii-Noui este compusă din: *Popa Gh. Bărbulescu*, și *Gh Ciobănașiu*, care nu au nici o palmă de pământ în comuna noastră, *D. Constantinescu* care este locuitor și proprietar în satul Străulești comuna Chiajna și care și el nu are o palmă de pământ în comuna noastră, — *Marin Apostolescu*, locuitor în satul Dărmăroaia și *Putu Bălănescu* locuitor în satul Costeasca, alipite de eri la comuna noastră, — deci toți nu au nici un interes în prosperitatea comunei noastre; această Comisiune a creat și a impus dintr'o dată comunei noastre în formațiune întreaga listă de taxe și impozite maximale pe care legea a permis a se înființa numai în comunele urbane, deja întemeiate: ele însumează peste 6.000.000 lei pe an, din care numai impozitul de lei 6 pe metrul liniar de fațadă se suie la peste 3.000.000 lei pe an.

De unde va plăti o populație săracă un atare formidabil impozit.

Primăria va vinde cu toba toate proprietățile și casele lor și va ruina complet opera mea, zidită cu atâta trudă, cu atâtea jertfe.

Iată unde duce politica pătimase, de ură, de învrăjbire, de dușmănire, de care popa Gh. Bărbulescu cu sprijinul lui Matak, a întronat'o în pacinica și liniștita noastră comună.

Nu ne rămâne, nouă cetățenilor, vânduți de politiciani acestor vampiri nesețioși decât să ne sculăm cu mic cu mare pentru a ne lua singur dreptatea pe care ei ne'o refuză.

Ne vom scula, — și se va vedea, în curând, efectul sculării noastre.

Supliment

Raportul D-lui Inspector General Administrativ
D. Tomescu către D-l Ministru de Interne din
29/10/1934.

MINISTERUL DE INTERNE

INSPECTORATUL GENERAL ADMINISTRATIV No. 22

din 29 Octombrie 1934

No. 2596 din 3 Noembrie 1934

Domnule Ministru,

Ca rezultat la ordinul Ministerului cu No. 21532 din 12 Octombrie a. c. am onoare a vă referi că transportându-mă la Primăria comunei Sub-Urbană Grivița și cercetând activitatea comisiei interimare care conduce actualmente Primăria acelei comune am constatat între altele cele ce urmează :

În seara zilei de 12 Octombrie 1934, în conformitate cu jurnalul de casă și cu registrele chitanțiere trebuia să se găsească în casa comunală în numerar soldul de lei 183.662 lei.

La verificarea casei ni s'a prezentat însă numai 12145 lei în numerar : pentru restul de 171517 lei, ni s'au arătat chitanțe dintre care : avansuri în contul diurnelor membrilor comisiei interimare și în contul salariilor D-lui Președinte al Comisiunii Interimare și funcționarilor.....
lei 51.317.

Aconturi pentru plata de cheltueli pe materiale și lucrări lei..... 120.200.

Această procedură este contrară dispozițiilor art. 212 din legea contabilității publice și a art. 54 din legea finanțelor locale, — care prevăd că nici o plată nu se poate face din casa comunei decât în baza unei ordonanțe emise asupra unui credit regulat deschis.

Pe de altă parte, pentru cheltuielile de materiale trebuia ca mai înainte de a se emite ordonanțele și de a se achita,

să se depună să se verifice actele justificative prevăzute de art. 125, din legea asupra contabilității publice.

Ori în locul acelor acte, am găsit în casă simple chi-tanțe, aprobate de D-l Președinte al Comisiunii Interimare Preotul Bărbulescu (Dosarul alăturat filele 5 și 6).

2) S'au cheltuit 616637 lei cu tăiatul unui mal de pământ din curtea abatorului și cu transportul și împărțirea pământului pe străzile comunei.

Prin reclamațiunea locuitorilor înregistrată la Minister sub No. 32218/934, se afirmă că pământul depus pe străzi, le face impracticabile în timp de ploaie.

Cercetând personal, am constatat că pământul depus în unele străzi, a fost apucat de vremea ploioasă de toamnă fără a fi bătătorit din care cauză acele străzi au devenit impracticabile pentru vehiculele cu care locuitorii ar trebui să și transporte lemne și aprovizionări de toamnă.

De relațiile date de D-l Președinte al comisiunii Interimare Preotul Bărbulescu reese că intențiunea a fost bună și anume de a se ridica nivelul străzilor prin formarea unui terasament de pământ.

Este probabil că la anul, lucrarea va prezenta oarecare utilitate.

Actualmente însă creiază nemulțumiri.

Dacă utilitatea lucrării ar fi numai discutabilă, procedarea întrebuițată la facerea plăților este însă complet nelegală și a dat loc la suspiciuni față de autoritatea comunală.

În loc de a se ordonanța costul transportului pământului pe numele Șoferului I. Niculescu, a cărui ofertă a fost aprobată de Comisia Interimară, sau ordonanțat pe numele D-lui conducător Teodor Vlădescu în diferite rânduri suma de 382448 lei.

Deasemenea pentru plata lucrătorilor întrebuițați la săpatul și împrăștiatul pământului care se execută în regie s'a ordonanțat suma de lei 216039, tot pe numele D-lui conducător T. Vlădescu spre a face plata.

În acest mod d. conducător Teodor Vlădescu angajează lucrătorii, supraveghează lucrarea, întocmește și situațiunile și făcea și plățile, fiind înlăturat controlul care ar fi existat cel puțin în privința prezenței lucrătorilor, dacă plata s'ar fi făcut de casier sau de unul din cei trei agenți încasatori pe care îi are comuna (fila 7).

3) Cei patru membri ai comisiei interimare primesc o indemnizație fixă de 2000 lei lunar fiecare.

Când se deplasează la abator, primesc altă diurnă din fondul abatorului.

Plata diurnei fixe membrilor consiilor sau comisiunilor

interimare este însă oprită prin art. 9 legea modificatoare a legi administrative din 1934.

4) Părintele Bărbulescu primește în calitate de Președinte al comisiei interimare o indemnizație de transport de 3000 lei lunar.

De asemenea d-sa a mai încasat o diurnă de 8000 lei, cu ordonanța de plată No. 2205, din 23 August 1931.

Pentru că ar fi lucrat la întocmirea bugetului comunei care de fapt intră în obligațiunile sale de Președinte al comisiei Interimare astfel de diurne sunt oprite prin art. 9 din legea menționată.

5) S'au plătit sume importante unor ziare și unor ziarști dela art. 13 pentru (publicațiuni), fără să se fi inserat publicațiuni trimise în prealabil de primărie, sau fără ca publicațiunea inserată să fie exclusiv în interesul comunei.

Așa zisele publicațiuni sunt în realitate articole de polemică locală, iar numărul de ziare în care se tipăreau se cumpăra de primărie în multe sute de exemplare și se împărțea gratuit prin comună.

La fila 10 din dosarul alăturat se poate vedea tabloul de sumele ordonanțate în mod neregulat.

6) În ce privește reclamațiunea împotriva impunerii de față și impozite comunale exagerate, socotim că este întemeiată. — Din examinarea tabloului de aceste impozite și taxe, care de altfel sunt aprobate de Primăria Municipiului București în conf. cu dispozițiunile legale, se constată că unele din ele sunt nepotrivite pentru o comună care nu a eșit încă din faze rurale.

Astfel este impozitul comunal de 4% asupra valorii locative asupra terenurilor virane, din cuprinsul comunei.

De altfel art. 23, din legea finanțelor comunale locale, care autoriză perceperea acestui impozit numai pentru comunele urbane prevede că terenurile virane situate la periferie sunt exceptate. — De fapt întreaga comună sub-urbană Grivița este o periferie îndepărtată a orașului București. — Tot astfel s'ar putea considera și taxa de 6 lei de m. l. de fațadă. În special pentru posesorii de parcele mari, această taxă este vecsatorie, din cauză că planul de sistematizare al comunei prevede străzi dese, care se întretaie în careuri. În acest mod sunt numeroase parcele mari care au mai multe fațade, ba chiar sunt înconjurată în toate părțile cu străzi.

Chiar stabilirea acestei din urmă impuneri este foarte grea, deoarece primăria nu cunoaște pe toți proplearii terenurilor virane.

Este evident însă că aceste taxe, deși sunt inoportune în localitate, sunt legale, deoarece au fost votate prin regulament de comisia interimară locală și au fost aprobate de autoritatea tutelară (filele 15 până la 21).

C O N C L U Z I I

Din examinarea modului cum a lucrat actuala comisie interimară, a comunei Sub. Urbane Grivița în timpul scurt de când funcționează se constată că nu s'a străduit să facă toate economiile care se impuneau față de bugetul destul de redus al acelei comunei și față de greutatea cu care contribuabilii își pot achita datoriile.

Deasemenea nu s'au respectat dispozițiunile principale din legea asupra contabilității publice relativ la angajarea unor cheltueli și la facerea plăților.

Anexăm un dosar cu acte.

Director General Administrativ.

(ss) D. Tomescu.

Planul Comunei Grivița-Bucureștii-Noui

Serviciul Geografic al Armatei
Ridicure pe teren in anii 1893 1895 și 1899.

Scara 1: